

Erozyona Uđramıř Mazi

– Mikail Dede · 11 Nisan 2018

Açık bir kitap bir melodi tekrarlanan yankınakledilen bir ağıt ufuk çizgisinin cömert çağrısı boğuk bir gökyüzü maziye doğru puslu bir yol rüzgar asi çalıyor bu devasa bir zafer senfonisi ya da her gün savaşlarımı ayakta tutan bir müzik ve manolya kokusu için adanan adak görüş alanı dışındaki şeylerin devasa çayırında zihnimde yansıyan denizler gibi mavi şiirler kum taneleri ve göksel taşlara çık bir kitap okuyorum aklımda mavi gözlü bir kadın önümde güneş dolu kasabalarda griye çalan erozyona uğramış tepeler bilinmeyen insanların yürüyüşünü izliyorum ufka doğru süzölen yıpranmış yüzleri yansıma belleğinin sularında parlıyor söyledikleri şeyleri duymuyorum yine de sessizce onları dinliyorum bu sadece onları değerli kılan bir jest ve hatırlıyorum, tümünü değil sadece birkaç kayıp maziyi yıpranmış bir sandığın dibinde bir elveda sonrası hüznün bir bakış sonrası sessizlik ayrılık yüz yüze başka bir kesinlik kalbim sandığın dibinde yaşlanmış rahat uyuyor yosun tutmuş yatağında yine de yaşamak güzel hâlâ dünya güzel bir yer...

Suskun//